

baade Jylland, Sjælland og København var under fremmed Styre. Før regnede ingen med, at der overhovedet kunde være Tale om Forsøg paa at hjælpe Danmark, vel i det hele taget ikke med Forsøg paa anden Vis end at genrejse Danmark, hvis Krigen en Gang endte med vedkommende Parts Sejr.

Men i hele den Betragtning, man saaledes stiller op om Hjælp, forekommer det mig desuden, at der er noget farligt. Naar vi hører Begrundelsen af Diskussionerne i Militærkommissionen og her i Salen, saa taler man og tænker bestandig paa en bestemt Angriber, Tyskland, og har i Tanken bestemte Hjælpere: Frankrig og England. Man glider derved ligesom paa Forhaand bort fra den Ligelighed, som er Grundlaget for den Politik, man selv forkynder, gør sig i en vis Forstand i sine Tanker og i hele Tilrettelæggelsen af sit Militærvæsen til Deltager i en Art Entente.

Men endelig spørger jeg: Bringes nu Venstres Forslag, saaledes som det foreligger, blot fjerneste Mulighed for et henholdende Forsvar, der kan give Hjælpere, hvis saadanne maatte findes et eller andet Sted i Verden, Tid til at komme os til Hjælp, og jeg beder den højtærede Minister og ærede Medlemmer gennemgaa Forslagets Hovedpunkter og se, hvorledes Forslaget vil virke paa de forskellige Pladser, hvor det kan blive sat paa Prøve, og spørge sig selv, om de da virkelig kan opretholde den Opfattelse, at der her er skabt Mulighed for et henholdende Forsvar. Hvis det skulde være overfor Vestmagternes Flaader — i Neutralitetens Interesse maa vi vel tænke os det —, da er der vel ikke noget Medlem i denne Sal, der tør paastaa, at den Flaade, der foreslaas her, og den Hærstyrke, der foreslaas her, vil kunne forhindre Vestmagtsflaaderne i at benytte dansk Omraade som Grundlag for en Krig i Østersøen eller forhindre en Vestmagtsflaade i at gøre sig til Herre over denne By og fuldt og helt bestemme Danmarks Politik. Men kan der da overfor Tyskland gøres et Forsøg med den Militærstyrke, der her stilles op? Ja, overfor Tyskland vil det i dette Øjeblik kunne gøres — ikke til Søs, thi selv efter Versailles-Freden er Tysklands Flaade den Flaade, de konservative Partier nu foreslaar, 3 Gange overlegen; men derimod kunde det gøres til Lands, hvis vi udvikler vor Militærstyrke til en Hærstyrke paa et Par Hundred Tusind Mand. Med den af Venstre foreslaaede Styrke kan vi ikke blive Tysklands Styrke voksen, men maaske nok en saadan Del af den, som Tyskland i Øjeblikket

kan tænke sig at stille i Marken. Men hvorfor? Fordi Tyskland ikke kan tænke sig at anvende nogen som helst Styrke til Angreb her, saa længe Tysklands Stilling er, som den nu er. Det har jeg understreget før, og det maa enhver kunne sige sig selv, at enhver Art af danske Foranstaltninger til Forsvar mod Tyskland i den nuværende Situation er uden noget som helst fornuftigt Formaal, thi foreløbig truer der ikke nogen som helst militær Fare derfra. Men hvis Tyskland igen rejser sig og atter bliver en Stormagt, der kan tænke paa Genrejsning efter Nederlaget i 1918, hvis Tyskland atter raader over en Millionhær paa 5, 6, 7 Millioner Mand og ved sin Side muligvis har Rusland, hvad vil dansk Militærvæsen, som det her tilrettelægges, da betyde overfor Tyskland? Intet som helst. Og hvad vil Flaaden kunne betyde? Ja, Generalerne siger derom i deres Betænkning, at Flaaden vil ikke kunne forhindre en Landgang af tyske Tropper paa Sjællands Kyster. I det hele taget er det jo saaledes, at hvis man vil have at vide, hvad Flaaden kan magte, er det ikke helt ilde at spørge Generalerne derom, og hvis man gerne vil have at vide, hvad Hæren kan magte, er det ikke helt ilde at spørge Admiralerne derom. For Flaadens Vedkommende har Generalerne i denne Henseende sagt deres Mening, og jeg tror, den er ganske rigtig og vanskelig vil kunne modsiges.

Men dernæst rejser sig Spørgsmaalet om, hvorvidt det da er muligt ved Sjællands Kyster eller noget Sted paa Sjælland at føre et Forsvar. Hvad har det højtærede Ministerium af Militærstyrke her paa Sjælland efter sit Forslag? Ja, ærede Medlemmer ved, at denne Gang er det raslet omkring. I tidligere Tid indrettede man sig i Jylland og i det øvrige Danmark, Sjælland undtagen, med et Vagthold af den Karakter, som vi har foreslaaet, men paa Sjælland skulde der føres en effektiv Kamp. Denne Gang er det paa Sjælland indskrænket til et Vagthold, der næsten ligner det, vi foreslaar, og derimod er Hovedstyrken lagt over i Jylland. Paa Sjælland kan man, naar man regner alting med, Arbejdstropper og det hele, efter den højtærede Forsvarsministers Forslag tilvejebringe saadant noget som 20 000 Mand, der skal forsvare Sjællands Kyster. Intet Støttepunkt findes noget Sted for dem. Jeg tror, hvert Menneske kan sige sig selv, at der ikke er fjerneste Mulighed for at føre noget, der med Skygge af Ret kan betegnes som Sjællands Forsvar med den Styrke. Generalerne stiller Spørgsmaalet: Vil denne Styrke være saa effektiv, at en Angriber